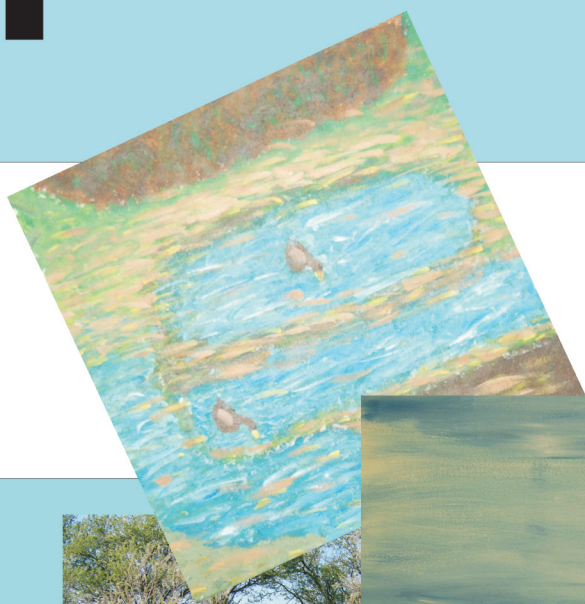

OŠ ELVIRE VATOVEC PRADE
Pobeška cesta 52, KOPER

PONIRKI

Glasilo učencev OŠ Elvire Vatovec Prade

ŠOLSKO LETO 2007 / 2008

Ponirkarji, ponovno smo skupaj!

»Joj, kako čas beži. Samo še nekaj dni in konec bo še enega šolskega leta,« je slišati iz živahnih ust naših učencev.

Verjamemo, da že vsi nestrpno pričakujete zadnji šolski dan, ko vam bodo učiteljice razdelile spričevala in jih boste ponosno nesli pokazat svojim staršem, nonotam in nonotom. Svoje od težkih zvezkov in učbenikov utrujene torbe boste vrgli v kot, možgančke pa dali na pašo vse do naslednjega šolskega leta ...

Bližajo se torej težko pričakovane počitnice, čas, ko se bomo sproščali ob morju, v planinah, doma, ko bo čas za zabavo in prepričani smo, da se bo ob vseh teh aktivnostih našel čas tudi za počitniško branje. Takrat se spomnite na sveže **Ponirke**, ki vam tudi tokrat ponujajo veliko zanimivosti, ki so se dogodile v letošnjem šolskem letu. Prelistaj jih in morda se v njih najdeš tudi sam.

Prijetno branje vam želimo Ponirki.

Torba me je nesla v narobe šolo

Nekoč sem si nadel torbo iz prvega šolskega leta. Kar naenkrat sem se znašel pred roza šolo. Kaj nisem te šole že nekje videl? Točno! To je osnovna šola v Sv. Antonu. Kakšen pa sem? Pomanjšal sem se! Vstopil sem v svojo nekdanjo šolo.

Vau! Učiteljice prihajajo v šolo z avtobusom. In s šolsko torbo! Pa otroci ... V šolo

prihajajo z avtomobili, ki jih sami vozijo! Ko je prišel čas pouka, se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Učiteljice so se usedle v klopi, kjer bi morali biti učenci. In kje so bili učenci? Logično, bili so pred tablo. Nato sem šel pogledat urnik SLO, ŠVZ, LVZ, NIT, MAT. Vsaj urnik je pravilen. »Učenci, vzemite matematične zvezke,« so spregovorili v en glas. »No, koliko je 1509 krat 109?« »Uh! Taki računi v prvem razredu?« Šel sem na stranišče in ni minilo pet sekund, ko so se učitelji – učenci zadržali: »Maliiiicaaa!« To je preveč! Ampak, saj te stvari ne morejo biti resnične. Vsaj

malico bom pojedel. Kaj? Juha, meso, krompir in limonada? Saj to je kosilo! Iz žepa sem vzel telefon in slikal ta dogodek. Da mi ga ne bi kdo ukradel, sem ga spravil v torbo ...

Zaslišal sem zvon alarma na telefonu. Saj sem v postelji ... No, tisto so bile le sanje. Ampak na telefonu sem videl sliko narobe šole. »Torej, niso bile sanje ...«

Tim Turk, 5. č

Torba me je nesla v narobe šolo

Zjutraj, ko na torbi v narobe šolo sem
prispela,

bila sem zelo zelo vesela.

Torba me je vrgla v kot,

nato pa odšla v šolo na sok.

Torbine zvezke na tla sem odložila,

potem pa sem se s prijateljicami igrat se
zapodila.

Zvonec za odmor je zazvonil,

ravno ko smo šotoru zabile zadnji klin.

Torbe so nas prišel iskat

in nam rekle, da v učilnici ne smemo ležat.

V roke svoje zvezke nam potisnile,

a pri pouku niso niti pisnile.

Neki atlasi so jih učili,

da znanje iz naših učiteljic so dobili.

Ko zvonec za konec odmora je zazvonil,
spet zavladal je nemir.

Igrali smo se ure in ure,

pa prišel je avtobus, ko smo si delale frizure.

Torbe so nas spet vzele

in na avtobus zdrvele.

Danes bilo je res lepo,

saj pouka skoraj ni bilo.

Petnajst minutni pouk pa

se nobenemu ni zdel zanimiv.

Ana Podgajski, 5. c

Skrivnost

Vsi imamo male in velike skrivnosti,
za ene je to recept za peko potice,
za druge pa njihove skrite novosti,
kot pošiljanje pisem preko pismonoša ptice.

Skrivnosti se šepetajo na ušesa,
zaklepajo v skrinje in predale,
in tlačijo v medaljone premale.

Skrivnost je dragocena oseba
svetinja,
naj bo to recept, pismo ali
obledela slika.

Za nekatere je celo mala boginja,
ki ljudi bogati in skozi življenje premika.

Kristina Kovačič, 5. a

SKRIVNOST

Skrivnost se ne govori naglas,
šepetamo si jo, da se komaj sliši glas.
Le ona ve, o čem gre,
Le ona ve, zakaj gre.

Potuhnjena, slavna, mlada
in nikoli prestara,
piše o njej v oglasih,
ki pojavijo se včasih.

Skrivnost je skrivnost,
to je od vsakega lastnost.
Naj bo gospodična ali gospa,
nikoli ji ne pridemo do dna.

Včasih jih je toliko,
da se komaj izve koliko,
včasih pa je ona sama,
veliko in z vsemi obdana.

Terezija Jovanovski, 5. a

Skrivnost

Skrivnost je zanimiva stvar,
strašno tajen njen je čar.
Vsak od nas jo nekje goji,
z nobenim drugim ne deli.

Lahko je kratka, lahko večna,
enkrat žalostna, drugič srečna
in vsak od nas precej velja,
če jo zase držati zna.

Andraž Velkavrh 5. a

ŠOLSKA PESEM

Za pesem rabiš navdih
in čas, da napišeš prvi stih.

Prva šolska pesem je le domača naloga,
a za nas je le velika nadloga.

Prve šolske pesmi se niti ne spomnim,
ker za šolo pišem pesmi, odkar pomnim.

Pa četudi se zdi pesem odveč,
važno je le, da je učiteljici všeč.

Špela Kaluža, 9. b

PRVA LJUBEZEN

Ljubezen je lepa,
a prva je najlepša,
pride iznenada
in te sploh nič ne vpraša.

Če hočeš ali ne,
obišče te.
Ko med oblaki letiš,
kot ptiček žvrgoliš.

Potem pa stopiš na trdna tla,
in spoznaš, da je resnica ta.
Ljubezen zna biti lepa,
pa tudi slepa.

Maja Furlan, 9. b

PRVA PESEM

Prva pesem je kot svetloba na koncu predora,
ki jo gledamo brez premora,
prva pesem govori o ljubezni,
ki je ne pozabimo pri še tako hudi bolezni.

Prvo pesem napišemo v stiski,
ko se znajdemo pod hudimi pritiski.
Včasih jo napišemo v sreči,
ko naši spomini niso boleči.

Prvo pesem beremo v starosti,
in ob njej čutimo veliko radosti.
In ko se pesem konča,
k lepim trenutkom naše srce odhlača.

Anja Kozlovič, 9. b

Postavila sva šotor

Predlani sva se z bratom Matejem odločila, da bova postavila šotor in kampirala.

Po kosilu smo takoj začeli postavljati šotor. Seveda je bilo težko, zato smo potrebovali cele 3 ure. Ko se je zvečerilo, sva z bratom vzela vse zabavne igrače in bonbone. Mama je pripravila odejo, s katero sva se pokrila.

Tako se je začelo. Sprva je bilo zabavno, kajti bilo je poletje in ob sedmih je bilo še svetlo. Zabavno nama je bilo, ker sva šla v šotor zgodaj spat. Ko pa so zaprli, sva skočila ven in se igrala na travniku. Ko se je zmračilo, sva šla

v šotor. Matej je imel s seboj lučko, ki sva jo zavezala za šotor. Igrala sva se s kartami, spoznajmo Evropo, človek ne jezi se.

Seveda sva že pri prvi igri pojedla vse bonbone. Zaključila sva in se odpravila spat, ko je nenadoma nekdo zavpil: »Gremo, gremo!« Pogledala sva in zagledala soseda, ki je pravkar šel s kočijo mimo naše hiše. Noč se je vlekla. Bilo je že

okoli polnoči, ko sva še bedela. Veter je močno pihal, kamni pod hrbtom so me tiščali. Zaspala sva do treh ponoči in se ob šumu vetra ponovno prebudila. Vsakih petnajst minut sva šla pogledat, če palice še držijo šotor. Nazadnje reče Matej: »Zakaj moram zmeraj spati v šotoru, ko je grdo vreme?« Nazadnje sva le zaspala.

Naslednje jutro je bilo sonce visoko na nebu, ko sem se zbudila. Mateja ni bilo v šotoru, mama je rekla, da je šel z očetom na sprehod. Tako se je najina počitniška vragolija srečno iztekla.

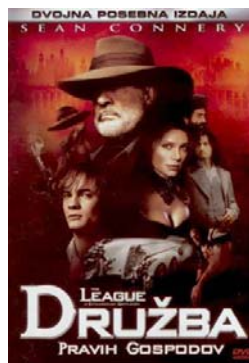
Katja De Faveri, 5. c

Moj najljubši film

Moj najljubši film nosi naslov *League of Extraordinary Gentlemen*, po slovensko Družba pravih gospodov. Režiser filma je Stephen Norrington. Film sem si ogledala doma s svojim bratom na DVD-ju, ki nam ga je posodila najina teta. Rekla nam je, da je zelo dober in akcijski, zato sva ga pogledala. Zgodba govori o društvu sedmih gospodov, ki ga sestavljajo kapitan Nemo, vampirka Mina, nevidni mož Rodney, ameriški tajni agent Sawyer, Dorian Gray, ki je bil nesmrten, doktor Hyde ter skrivnostni M, ki rekrutira pripadnike družbe. Pripadniki družbe so izobčenci sumljive preteklosti in izjemnih darov. Dati morajo vse od sebe, da rešijo civilizacijo. Z ladjo kapitana Nema odpotujejo v Benetke. Tam zakrinkani sovražnik načrtuje serijo eksplozij in

potop celega mesta. In družba pravih gospodov ima na voljo devet ur, da reši svet. Kasneje so našli sovražnikovo skrivališče in se odšli tja bojevat. Sovražnika ubijejo, vendar Sean Connery v vlogi največjega pustolovca na svetu umre. In tako se tudi film konča. Za rešitev sveta se nekateri žrtvujejo. Nauk filma je, da dobri vedno premagajo zlo. To je v tem filmu tudi prikazano.

Meni se je zdel film zelo zanimiv, zaradi teh nenavadnih lastnosti, ki so jih imeli, in pojavov, ki so se v zgodbi pojavljali. Film priporočam vsem ljubiteljem akcije in fantazijskih filmov, saj je zelo zanimiv in poln doživetij.

Iris Kos, 9. a

Pirati s Karibov

Moj najljubši film, ki sem ga gledal, je sem gledal s prijatelji v kinu. Takoj me je Jack Sparrow, ki ga igra Jonny Deep, Film je napet od začetka do konca, zato mi njegova posadka plujejo v neznano. Ko palubo iskat rum. Tam sreča Billa pusti na roki črno znamenje, kar pomeni, kapitan Jack Sparrow (veliko) zadržuje na hoče Jackov kompas, da bi osvobodil svojo kompas v zameno za ključ, ki odpira Jonesa. Will se odloči, da gre iskat Na Letečem Holandcu, ki je ladja vzameta ključ. Medtem Elizabeth na katerem je skrita skrinja, v kateri otok, začnejo kopati in kmalu bivši Nato na otok prispe tudi Will, ki ima ampak Jack mu tega ne pusti, ker bi mu srce prišlo prav in bi z njim izsiljeval Jonesa. Norrington bi tudi rad imel srce zase, ker bi spet lahko postal poveljnik. Tako se na otoku začnejo mečevati. Medtem na otok prispe posadka Jonesa, ki hoče vzeti srce. V čudnih okoliščinah Davy Jones dobi skrinjo, vendar v njej ni srca. Srce je vzel Norrington in se je odpravil proti Port Royalu. Jack, ki je bil gotov, da bo dobil srce, je ostal praznih rok. Davy Jones je bil jezen in je zato poslal mitološko bitje Kraken nad Jacka. Ko je Kraken dosegel Jackovo ladjo Črni biser, Se je cela posadka izkrcala razen Jacka, ki ga je Elizabeth priklenila na ladjo, kajti kapitan mora potoniti z ladjo. Tako je Jak Sparow umrl.

Pirati s Karibov: Mrtvečeva skrinja. Film pritegnil začetek, v katerem glavni junak prileze iz krste, ki plava na morju. je bil zelo zanimiv. Na začetku Jack in zmanjka ruma, se Jack sam odpravi pod Turnerja, ki naj bi bil že mrtev. Ta Jacku da bo kmalu umrl. Zaradi znamenja se kopnem. Nato sreča Williama Turnerja, ki zaročenko Elizabeth. Jack reče, da mu da skrinjo, v kateri je srce Devya ključ in ujame ga prav Davy Jones. Jonesa, spozna očeta in skupaj najde Jacka in odplujeta proti otoku, je Davyjevo srce. Ko prispejo na poveljnik Norrington najde skrinjo. ključ. Will bi rad prebodel srce,

Film bi priporočal vsem, ki obožujejo komedije in pustolovščine, ker je film oboje hkrati.

Luka Toplikar, 9. a

KAJ NAREDIM ZA SVOJE ZDRAVJE IN ZDRAVO POČUTJE?

»Lara, kosilo!« je zavpila mama. Njen glas je odmeval po hiši in odločila sem se, da jo rajši ubogam. S hitrostjo stotih kilometrov na uro sem zdrvela po stopnicah in butnila v kuhinjo.

»Lara, kolikokrat sem ti že rekla, da ne divjaj po hiši!?« Zavila sem z očmi, kar je takoj opazila. »Ne zavijaj z očmi,« je rekla, medtem pa s štedilnika vzela lonec. Dvignila sem pokrovko in pokukala, kakšna vsebina se skriva notri. Skremžila sem se. »Fuj, špinača!« Mama me je jezno pogledala. »Ali je kosilo sploh kdaj čisto v redu? Poleg tega – špinača je zelo zdrava in pojedla jo boš brez ugovorov.« Zamomljala sem nekaj nerazločnega in se spravila k mizi. Tam je že sedel oče. »Kdaj imaš danes trening atletike?« me je vprašal. Povedala sem mu. »Ampak, ne da se mi iti,« sem se namrščila. Pogledal me je z visoko dvignjenimi obrvmi. »In zakaj, če smem vedeti?« Zastokala sem in zazehala. »Ne ljubi se mi, no!« Oče se je odkašljajal. »Si bila danes že kaj zunaj?«

»Ne.« »Kaj pa telovadila si že?« »Ne, no!« sem zasitnarila. »Potem pa mislim, da moraš na trening, ker se moraš vsak dan po pol ure gibati in tudi zunaj moraš preživeti vsaj kakšno uro.«

Vedela sem, da ne bo popustil. Ti in tvoj zdrav način življenja, sem si mislila in si potem, ko sem zbasala vase še zadnji košček špinače ter ribe, za poobede privoščila temno rdeče jabolko.

Lara Kavčič, 9. a

Besede

Besede je težko izbrati,
če moraš pesem ali zgodbo napisati,
ker moraš zato veliko besed poznati.

Besed je veliko vrst in oblik:
trmastih, debelih, veselih,
okroglih, vijugastih,
številnih kot pik.

Mehke besede so mama,
roža, blazina, pižama.

In te besede v naših ušesih
pristanejo mehko kot slama.

Nekatere besede so trmaste,
nikakor nočejo na papir.
In te trme so tako trmaste,
da včasih nastane celo prepir.

Obstajajo tudi prave besede.
Te pa so tako redka vrsta,
da jih uvažajo kar iz Trsta.

Te besede so tako redke,
da jih kdaj tudi zmanjka.
In meni te poredne tetke
zmanjkujejo brez prestanka.

Veronika Vižintin, 7. a

MAČKA TAČKA IN MAČKON FIKON

Nekega dne se je da bi si našla moža.

Na poti so jo ugrabili ugrabljali druge živali. služiti denar, da bi si rekli: » Če nam ne boš smrti!« Mačka Tačka ni Nekega dne pa je prišel mačko Tačko, kako služi

njej in ji rekel: »Kaj služiš mačka, ako si tako lepa?« Tačka se mu je zasmilila. Nato jo je zopet povprašal: »Pojdi z menoj.« Tačka je privolila.

Zbežala sta daleč v tuje kraje. Misli sta , da ne bosta več videla Jekov, a motila sta se. Nekega dne sta zagledala družčino Jekov, ki so iskali Tačko. Tudi oni so zagledali mačko Tačko in mačkona Fikona.

Začela sta bežati, Jeki so tekli za njima, toda kmalu so ju izgubili izpred oči. Tako se še zdaj ne ve, kam sta izginila mačka Tačka in mačkon Fikon.

mačka Tačka odpravila v svet,

Jeki. Jeki so bili psi, ki so Mačka Tačka jim je morala lahko kupili limuzino. Jeki so ji služila, te bomo vrgli v ječo do imela izbire, morala je služiti.

mačkon Fikon. Ko je zunaj videl z različnimi stvarmi, je odšel k

Arlen Šegula, 5. a

SKRIVNOST

Skrivnost ta velika,
se po špranjah potika,
pajčevine take dela,
da se vanje ujame vsaka
čebela.

Skrivnost ta debela,
si je stanovanje zgradila
v domišljiji Cirila.

Ciril je čvekal,
skrivnost je izdal,
domišljije ni več,
skrivnosti so preč.

NAPETO IN RAZBURLJIVO

Film **Avtomobili** je animirani družinski film s polno fantazije. Avtomobili je otroški film, ki si ga lahko ogledate tudi odrasli.

Glavni junak filma je rdeči avtek Strela Mcquen. Na zadnji dirki svetovnega pokala so bili neodločeni Strela Mequen, Žiga Živc in Kralj. Končno dirko so priredili v Los Angelesu. Odpravili so se na pot. Strela je bil v svojem tovornjaku Maxu. Max je po poti zaspal in Strela je padel ven. Ko se je Mequen zbudil, ni našel Maxa. Kolesa so ga nesla v neko zapuščeno vas, kjer so vaščani postali njegovi prijatelji.

Film je zabaven in vredno si ga je ogledati. Pripravite se na smeh in tudi nekaj žalostnih trenutkov.

Tomo Jokovič, 5. a

Andraž Velkavrh, 5. A

Morje

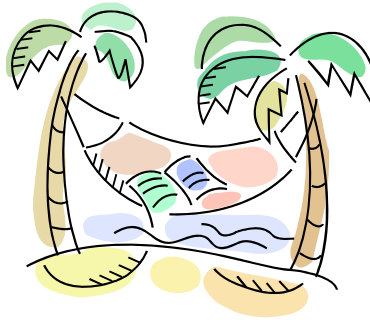
Na skali sedim
in na morje si zaželim,
saj na njem je lepo,
ko je vse mirno.

A morje včasih pokaže zobe,
nevihta zajame, poruši vse.
Takrat življenje na nitki
visi
in rešiti se ne morejo vsi.

Ribe zbežijo v globine morja,
mornarji strmijo v modrino neba,
valovi jih nosijo v pristanišče srca.

Utihne belih galebov šepet,
na kopno iskat so šli
svetlejši svet.

Marko Kozlovič, 9. b

Pesem o morju

Morje ob soncu se blešči,
saj radi ga gledamo mi.

Jezera, mlake in druge vode
manjše so kot naše morje.

Morje ima veliko živali,
še posebno ribe, ki plavajo ob obali.

V njem najraje kopamo se mi,
saj v vodi čisti smo vsi.

A včasih morja ne maramo vsi,
ker morje povsem čisto ni.

Pustimo morje takšno, kot je,
pojdimo raje spat,
ker jutri nas čaka vhod v šolski grad.

Patrik Ugrin, 4. a

Potovanje

Ko izrečeš prve besede,
ko napraviš prve korake,
si ves srečen in vesel,
da bi ves svet objel.

Mladost je čas,
ko se ti najlepše godi,
saj takrat je človek
skoraj brez vseh skrbi.

Odrasla doba
je bolj resna stvar,
polna odločitev,
dolžnosti, utvar.

Na svetu ni lepšega,
kot da se ti uresničijo sanje
in ko počutiš se starega,
veš, da je življenje eno
samo potovanje.

Marko Kozlovič, 9. b

Polna luna

Polna luna noč razsvetli,
Ko čez temno noč veselo hiti.

Okoli nje pa za
zabavo,
Zvezde smeji se in
se bahajo.

Skozi okno luna kuka,
Vidi da se Luka stalno
kuja.

Mamica njegova si želi,
Da Luka v posteljo odhiti.

Polna luna gre naprej,
Da bo lepo jutro čim prej.

Tomi Petrovič, 4. a

Potovanje

Lepo je potovati
v neznane daljne kraje,
se z avtom odpeljati
ali obiskati starodavne Maje.

Lahko greš peš, lahko letiš,
tudi na vlaku lahko prespiš.
Lahko greš sam, lahko v dvoje
kot srce poželi ti tvoje.

Tudi sanje so potovanje,
ko zapreš oči in zamižiš,
potuješ v dežele daljne,
dokler se ne zbudiš.

Matija Celestina, 9. a

Ljubka pravljica

Živalska pravljica Aisona Allena-Gruqa govori o izgubljeni Tački. Zelo je poučna in primerna za otoke, ki imajo radi živali. Vsebuje veliko domišljije.

Knjiga govori o mami mački, ki je zvečer odšla po hrano, njena hčerka Tačka pa je bila zelo osamljena. Sklenila je, da bo odšla za njo. Medtem ko je iskala svojo mamo, je zašla v velike težave in nevede motila druge živali pri iskanju hrane. Vsi so grdo kričali nanjo. Tako je Tačka tekla in tekla, dokler se ni popolnoma izgubila. Bo sploh še našla svojo mamo?

Potem pa se je iz teme nenadoma prikazala senca ... v nadaljevanju, če boste prebrali knjigo.

Sandra Boršič, 5. a

Napeto, zanimivo in problematično

Avtor: Sue Townsend

Naslov: Skriti dnevnik Jadrana Krta, starega 13 3/4

Knjiga pripoveduje o skoraj 14-letnemu najstniku, ki ga mučijo različne stvari.

Jadran Krt je najstnik, ki v svojem dnevniku opisuje o svojih težavah. Mučijo ga neozdravljivi mozolji, lepe punce, tečni starši, nasilni sošolci in še marsikaj. Nekega dne sklene, da se bo svojih težav razrešil in začel živeti sanjsko življenje. Načrte mu prekrižata starša, ki se spreta in tako povzročita novo težavo. Nato se zaljubi v svojo sošolko. Na koncu pa odkrije, kako se lahko reši težav...

Zgodba je zelo napeta in v njej je veliko humorja. V spomin se mi je najbolj vtisnil zadnji stavek v knjigi: »Ljubezen je edina stvar, ki mi pomaga, da se mi ne utrga ...«

Knjigo sem zelo rada prebrala, saj opisuje najstniške težave, ki so v večji ali manjši meri prisotne pri vseh najstnikih.

Ta knjiga je primerna za vse starosti, še posebej bi jo priporočala vsem, ki radi berejo, in predvsem najstnikom in najstnicam. Ta knjiga je ena izmed mojih najljubših knjig.

Kristina Kovačič, 5. a

Pesem o Urški

Najlepše dekle je Urška
bila,
lepša od cvetja
majskega.

Je mladeniče dekletom znala prevzet
ter jih za kratek čas zase imet.

Znala je obljubit, se v prijaznosti topiti,
polna modrosti in zvijač,
taka je Urška bila pač.

Na vseh zabavah glavna je bila,
dokler ni fanta našla pravega.

Na plesu se Urški plesalec približa,
jo pogleda v oči
in Urška se v hipu stopi.

Bila je lepa in prevzetna,
zato se v mrežo povodnega moža
je zapletla.

Izgubila v valove temne vode se je
tako, da zanjo ni slišal več nihče.

Jure Depangher, 8. b

DISKO

LEPA SOBOTA BILA JE ZARES
IN URŠKA ŽELELA JE V DISKO NA PLES.
SEZULA JE SVOJE BELE COPATE
IN SI OBULA SVOJE ČEVLJČKE ZLATE.

OBLEKLA SI JE MINI KRILO
IN SI NADELA LIČILO.
NATO JE OD DOMA ODŠLA
IN V PETIH MINUTAH JE ŽE V DISKU BILA.

TAKOJ, KO JE URŠKA V DISKO PRIŠLA,
ŽE JE GNEČA OKOLI NJE BILA.
S FANTI JE PLESALA ROCK AND ROLL IN JAZZ,
ZATO BILA JE UTRUJENA ZARES.

Tilen Kaligarič, 8. b

VSE ZA LEPOTO

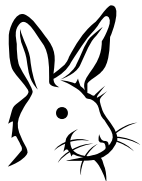

Nekoč je živela
neopazna.

zeleno-rjava gosenica Špela, ki je zelo trpela, ker je bila

Tisti redki pa, ki so jo opazili, so jo imeli za zelo grdo žival. Marsikateremu so se naježile dlake, ko jo je videl. Nihče je ni poznal in povezoval s čudovitim metuljem, kar bi nekoč postala. Ko je to začutila, je postala še bolj nezadovoljna sama s sabo.

Nekega dne, ko se je spet znašla v mračnem razpoloženju, je sklenila, da bo spremenila svoj videz. Najprej si je požgala dlake. Po opravljenem se je pogledala v ogledalo. Še ni bila zadovoljna. S črno maskaro si je namazala svojih pet trepalnic na vsakem očesu. Ponovno se je neučakano pogledala v ogledalo. Nata si je nadelala viseče biserne uhanke in se še enkrat pogledala v ogledalo. Vse to si je ogledoval zajec, ki je majal z glavo in ji dejal: Kaj pa delaš gosenica? Saj to ni v modi. Gosenica mu zabrusi: Kaj se pa ti zajec spoznaš na modo! Gosenica si je mirno naprej mazala ustnice z živo rdečo barvo. Nazadnje je začela premišljevati, če bi si spremenila barvo kože. Zbrala je pogum in se odločila da si bo pobarvala telo z rumeno barvo. To veselo novico je povedala zajcu, ki jo je opozoril: v našem gozdnem časopisu je napisalo, da barvanja telesa gosenicam zelo škoduje. Gosenici ni bilo mar za opozorilo. Vsem se je razkazovala, kako je lepa in moderna ter ves dan prestala pred ogledalom. Končno je bila zadovoljna. Prosila je zajca, da jo slika. Kot manekenka mu je pozirala. Ko pa je zajec odskakljal stran, se je zgodilo nekaj strašnega. Mimo je priletela lačna štorklja, ki je gosenico zaradi njene rumene barve, takoj opazila, sunkovito zgrabila in odletela.

Naslednji dan je v gozdnem časopisu izšlo opozorilo: vse živali v gozdu ne spreminjajte se in bodite takšne, kot ste! Modna preobrazba je gosenico Špelo stala življenje. Pod člankom pa je stala fotografija nasmejane rumene špele. Škoda je le, da Špela ni bilo več, da bi okusila slavo.

Kristina Kovačič. 5. a

SLONČEK BIMO

Nekoč je živel slonček z imenom Bimo, ki je znal zelo lepo peti. Nastopal je po vseh predstavah v džungli. Nekega dne pa je v džunglo prišla čarovnica, ki mu je s svojo čudežno močjo vzela prelepo petje. Naslednjič, ko je slonček začel peti, mu je glas čudno zvenel, da ga nobena žival ni mogla poslušati. Vsi so se spraševali, kaj se je zgodilo. Medtem jih je čarovnica opazovala s svojo čudežno kroglo in se jim smejala. Bila je zelo vesela, ker slonček Bimo ni mogel več peti. Živali so mu hotele pomagati in začele so iskati glas. Iskale so pod listjem, skalami, v brlogih, na vejah, za drevesi, vendar ga ni bilo nikjer. Slonček ga je tudi iskal in na robu džungle zagledal čudežne bleščice, ki so se lesketale v sončni svetlobi. Dotaknil se jih je in prišel v grad. Takoj mu je bilo jasno, kam je odšel glas. Vedel je, da je to čarovničina godlja. Odšel je pogledat. Tam je bila čarovnica in v svoji krogli veselo gledala prestrašene živali. Bimo se je veselo in tudi prestrašeno odpravil do skrinjice s petjem. Vzel jo je in se odpravil v džunglo. Živali so bile vesele in mu čestitale. Čarovnica je bila zelo razočarana, ker so bile živali vesele. Želela jih je videti potrte in žalostne. Slonček Bimo je veselo živel in pel, medtem ko je čarovnico bilo sram in se nikoli več vrnila z gradu.

Anja Krmac, 5. a

ZANIMIVO, NAPETO IN ZABAVNO

Fantazija 2000 od Walt Disneya je risan film, v katerem čudežne osebe ne govorijo, temveč s poslušanjem glasbe kmalu spoznaš, da se izražajo z gibi telesa. V risanki je veliko klasične in znane glasbe. Pritegne vsakega, ki ima rad zabavne, pretresljive in risane filme.

Film je sestavljen iz več drugačnih zgodb, kot so na primer Mali svinčeni vojak Hansa Christiana Andersena, drugi pa so si jih izmišljali sproti: Leteči kiti, Kaj bi se zgodilo, če bi dali jojo flamingu?, Mali čarovnik in še mnogo drugih. Pred vsako pa na kratko sporočijo, kaj se bo dogajalo, kdo je skladatelj pesmi in naslov. V risanko je vstavljeno veliko izvirnosti in duhovitosti, domišljije in tudi resničnosti.

Obstaja tudi Fantazija iz leta 1949, v kateri je prav tako glasbe kot zabave. Risanko priporočam vsem ljubiteljem glasbe in domišljije oziroma fantazije. Pohvala vsem, ki so risani film ustvarjali in risali.

Prijetno poslušanje in gledanje Fantazije 2000!

Terezija Jovanovski, 5. a

Lisica Mica in kokoši

Lisica se je odločila, da bo prišla h kokošim tako, da se bo preoblekla v volka.

Odšla je k volku Jožku, ki je dal kožuh svojega očeta, ki je umrl pred leti. Lisica Mica ga je takoj sprejela in si ga nataknila.

Zvečer je začela uresničevati svoj načrt. Ko so psi videli volka – lisico Mico, so se ustrašili in se skrili. Lisica Mica je odšla k kokošim. Vzela je eno, dve, tri in si jih vtaknila pod kožuh. Ko je prišla v gozd, jih je vzela izpod kožuha, a je ena kokoš zbežala. Vse je povedala psom. Psi so odšli v gozd. Videli so lisico Mico, ki je ravno želela pojesti prvo kokoš, ampak je ni, ker so psi prišli pravočasno in ji vzeli kokoš. Tekli so za lisico Mico. Ta se je skrila v svoj skriti brlog. Psi so jo iskali, a je niso našli.

Tako lisici Mici še zdaj ni uspelo ugrabiti kokoši.

Arlen Šegula, 5. a

VEČER SVETEGA MIKLAVŽA

Najlepši spomin na svetega Miklavža je bil tisti, ko sem imela pet let in sem bila angelček za njegovo spremstvo.

Najtežje je bilo, ko sem morala tekati za njim in zvoniti z zvončki. On se je namreč peljal na kolesu. Morali smo nastopati z igrico v Bertokih. Nato je otroke klical po imenih, da so prišli po darila. Potem smo morali iti še v Sveti Anton. Morali smo čakati pred vhodnimi vrati in zunaj je bilo mrzlo. Tresla sem se od mraza, svojim ogrinjalom, dokler začnemo še to. Igro smo še jaz dobila darilo. Bila je lučka, dve mandarini in

Miklavž pa me je ogrnil z nas niso poklicali, da naj dobro odigramo. Na koncu sem knjigica, zvezek, baterijska nekaj bombonov. Za

zahvalo, da smo odlično odigramo igro, so nas povabili na pico.

Doma sem čudežno dobila še eno darilo, Milko čokolado in tempera barvice.

Od takrat naprej sem razumela, da Miklavž ne obstaja, a vseeno ne bom pozabila, da me je ogrnil s svojim plaščem.

Terezija Jovanovski, 5. a

BOŽIČ

Božič je en lep dan,
ki ga ne moreš imeti vsak dan.
Na mizi je potica vino in sok,
za mizo pa družina,
ki ta dan nikoli ne plane v jok.

Pod jelko so darila,
lepa, skromna in velika.
Mama nam jih bo podelila
in zaželela veliko sreče in veselja.

Le zakaj je Božič pomemben?
Ker takrat dobimo darila in ali kaj?
»Seveda, drugače bi bil nepomemben!«
mi moj brat vedno govori in pravi,
da Božič je ena lepa stvar.

Sandra Boršič, 5. a

ZIMA

Zima je letni čas,
ki vesel je,
saj vse vrže s tira,
ko pride dedek Mraz.

Darila dobimo,
jih odpremo
in se razveselimo.

Ko bi vsaj videli dedka Mraza,
pocukali bi ga za brado
in se mu zahvalili,
ker od njega darila smo dobili.

Vendar se nikoli ne prikaže,
ker se boji,
da ga kdo umaže.

Patrick Bremec, 5. b

POLNOČ

Pozno je že,
po polju vse belo je,
na nebu pa oblak na
katerem
Božiček je.

V hišah vse toplo je,
ob klavirju pa dekle pesmico poje,
fanteke jo gleda in
se ji smeje.

Za vogalom pa maček prede,
miš pa zraven njega sede,
vsi dobri prijatelji so skupaj
in čakajo, kdaj polnoč odbila bo.

Din don, din don,
novo leto je že,
polno zdravja in sreče nam vsi zažele.

Šampanjec že počí, v kozarec nam ga natoči,
da nazdravimo ob
polnoči.

In glej jutro je že,
vsi spat gredo že,
s 1.1. pa se novo leto začne.

Martina Erjavec, 7. b

STARA TETA ZIMA

Stara teta zima je dobila sina,
bo opravljal njeno delo,
bo trato pokril z belo odejo.

Zaledenil bo vse potočke,
s snegom pokril vse potočke,
samo njegovo hišo bo pustil,
da ne bo zamrznil.

Boril se bo vsak dan,
da s svojo vojsko
jezen pregnal bo stran.

Stara teta zima,
pa doma počiva,
smeje se in krohota,
ko prevrne vica dva.

Samo lenari in je dobre krofe,
Nasladkati se ne more.
Se pritožuje njen fotelj,
še držati je ne bo več hotel.

Tomo Jokovič, 5. a

SILVESTRSKI VEČER

Bil je silvestrski večer,
lep jasen, zvezdni večer.
Mir med vsemi bil je,
naseljen na ta zimski večer.

Vsi veseli smo bili,
ko smo se na drsališču drsali.
Po dolgem času pa domov odšli,
in si vsi skupaj srečno voščili,
ko šampanjec smo pili.

Še malo smo se pozabavali,
in spustili v zrak raketi dve in tri.

Pa naj na koncu še dodam,
prav lepo, lepo nam je bilo,
ko spat odšli smo.

Domen Rabak, 7. b

Dedek mraz prihiti v našo vas

Pozimi je lepo,
ko se sankamo.
Saj zima obišče
nas za dolg zimski čas.

Dedek Mraz obišče nas,
prinese nam darila v vas.
Punčke, avtke prinese,
nam pod jelko jih odnese.

Zjutraj vstali smo,
darila odvili in igrali se.

Andreja Legovič, 7. b

Nenavadne sanje

Bilo je pozno zvečer. Oče me je spodil spat: »Ariana, pojdi spat, pozno je že!« Zamizala sem.

Bili smo v puščavi, nikjer ni bilo nobenega. Vozili smo se v avtu, naša štiričlanska družina. Vozili smo se in vozili, dokler ni oče zakričal: »Za nami so se tla začela udirati!« Mama je zakričala: »Skočimo ven iz avta!« Oče pa se je zadržal na ves glas: »Ne, saj bi padli v prepad!« Tla so se nehala udirati. Vsi smo bili presrečni, saj smo mislili, da bomo umrli. Vozili smo se po neskončni puščavi. Izpraznila sem zadnjo steklenico vode. Čez nekaj časa smo bili žejni, saj je sonce zelo pripekalo. Na srečo smo našli čisto majhno jezero. Vse prazne stekleničke smo natočili do vrha in odšli naprej. Po šesturni vožnji smo zagledali manjše mesto. Z veseljem smo se odpeljali do njega. Zelo veselo so nas pričakali. Ponudili so nam slastno hrano. Ko smo pojedli, smo odšli spat. Tam smo si zgradili svojo hišo.

Odprla sem oči in zaslišala mamo: »Ariana, zbudi se, čas je, da greš v šolo!« Po poti v šolo sem ji pripovedovala, kakšne nenavadne sanje sem sanjala.

Ariana Hodžič, 5. c

Če bi bil učitelj slovenščine

Oh, ta šola. Življenjsko potrebna, kot pravijo odrasli, pa tako nezanimiva. V veliki večini izguba časa.

Vedno ista vprašanja. V šoli te vpraša učitelj za dobro jutro: »Zakaj nimaš naloge? Zakaj se nisi učil?« Prideš domov, pa spet starši: »Zakaj je slaba ocena? Zakaj zopet podpis, kot da nimaš časa pisati nalog?«

Zakaj ves ta pritisk, hitenje in slaba volja?

Stari ljudje pogosto pravijo, da je življenje prekratko, da bi se tako obremenjevali. Oni že vedo, saj so že dali nekaj skozi. Zakaj jim ne prisluhnemo in se od njih kaj naučimo.

Kakorkoli, sam očitno ne bom spremenil tega sveta.

Večkrat sem se že spraševal, kako bi bilo, če bi bil jaz učitelj slovenščine.

Svet bi bil lepši, bolj enostaven. Učence bi učili o stvareh, ki bi jih zanimale. Naloge bi delali le tisti najbolj ambiciozni učenci. Domača branja bi bila preprosta, učenci bi brali le knjige, ki bi jih zanimale. Veliko bi se pogovarjali, smejali in zelo malo pisali. Učil bi jih, kako naj izražajo svoje misli, kako naj povedo to naglas in brez sramu. Naj ne kimajo posameznikom, če se ne strinjajo z njimi. Vsak ima pravico do svojega mnenja. Vsak od nas predstavlja en košček mozaika v tem svetu.

Pouk bi potekal sproščeno, brez napetosti, kdaj bo kdo kaj vprašan. Vse bi bilo spontano, brez prisile. Vsako tematiko bi obogatil s svojo življenjsko izkušnjo. Če pa je ne bi imel, bi si sposodil kakšno meni znano in zanimivo. Učenci bi z veseljem obiskovali moja predavanja. Bil bi strog, a tolerant. Če bi kdo imel slab dan, ne bi pritiskal nanj. Vsi imamo dobre in slabe dni. V takšnih primerih bi bil učenec prost, z upravičeno uro, le vedeti bi moral, kaj bo ta učenec počel v tem času, saj veste, slaba družba, alkohol in droga. V primeru slabih družinskih razmer, raznega pomanjkanja ali drugih zlorab bi učencem pomagal na pravo pot. Ja, veliko tega bi lahko počel in skupaj z drugimi sodelavci gradil na novih, ustvarjalno zdravih generacijah. Pa kaj, ko temu ni tako. Vsi ne mislimo enako. Bilo bi lepo, če bi bilo res.

Nikoli ne reci nikoli, bi rekla moja mama. Nikoli ne veš vnaprej, kakšna je tvoja življenjska pot. V tem trenutku si ne želim postati učitelj, če pa je to moja usoda, učiteljica, se vidiva čez deset let v zbornici, kjer bova skupaj z drugimi sodelavci poskušala ustvariti nove in predvsem zdrave generacije.

Enej Suša, 7. b

Besede

Besede je težko izbrati,
če moraš pesem ali zgodbo napisati,
ker moraš zato veliko besed poznati.

Besed je veliko vrst in oblik:
trmastih, debelih, veselih,
okroglih, vijugastih,
številnih kot pik.

Mehke besede so mama,
roža, blazina, pižama.
In te besede v naših ušesih
pristanajo mehko kot slama.

Nekatere besede so trmaste,
nikakor nočejo na papir.
In te trme so tako trmaste,
da včasih nastane celo prepir.

Obstajajo tudi prave besede.
Te pa so tako redka vrsta,
da jih uvažajo kar iz Trsta.

Te besede so tako redke,
da jih kdaj tudi zmanjka.
In meni te poredne tetke
zmanjkujejo brez prestanka.

Veronika Vižintin, 7. a

Po slovenski Istri

5. razredi so se odpravili na naravoslovni dan – Potovanje po slovenski Istri. Prvi kraj je bil v Koštaboni.

Najprej smo si ogledali razpadajočo istrsko hišo in njeno istrsko arhitekturo. Potem smo si ogledali tri cerkve: sv. Kozme in Damijana, sv. Andreja in sv. Elia. Pri eni od teh cerkva stoji pokopališče in kip pesnika Alojzija. Ob njej se odpira lep razgled na dolino reke Dragonje. Kmalu smo se z avtobusom odpeljali v Sv. Peter, kjer smo si ogledali Tonino hišo. Ker smo bili lačni, smo pojedli malico in skicirali sprednjo stran Tonine hiše. V pritličju smo si ogledali prikaz oljarne, v nadstropju pa kuhinjo z ognjiščem ter sobo. Poslovili smo se od skrbnice in odšli v Krkavče. Peš smo odšli do bližnjega Živega muzeja, potem pa smo odšli po ozkih ulicah in si ogledali vogale hiš in cerkve sv. Mihaela na apnenčasti skali. Sprehodili smo se do avtobusa, ki nas je odpeljal v šolo. Utrujeni smo odšli domov. Najbolj mi je ostal v spominu krkavški kamen.

Samanta Škorja, 5. č

Obležitev slovenskega kulturnega praznika na OŠ Prade

Na OŠ Prade smo Prešernov dan obeležili s spominom na Prešernovo življenje in njegove najbolj znane pesmi, ki so jih poustvarjali v likovnih, glasbenih in dramskih dejavnostih. Prireditelji sta poleg likovne ustvarjalnosti popestrili tudi glasba in igra. Šolski pevski zbor je zapel slovensko himno, učenci 5., 7. in 9. razredov pa so nam pričarali Prešerna skozi čas v gledališki igri. Pred občinstvom so se preizkusili v vlogi pevcev, voditeljev, igralcev in recitatorjev. Deklamirali in recitirali so nam venček Prešernovih najbolj znanih pesmi, Prešernovo balado Povodni mož pa so tudi dramatizirali. Razšli smo se s kulturnim obetom, da bomo v tem letu obiskali čim več razstav, filmov, gledaliških in lutkovnih predstav ter tako počastili spomin na našega največjega slovenskega pesnika.

Sonja Guzič

SODELOVANJE NA LIKOVNIH NATEČAJIH PROJEKTA:

POMLADNI DAN V EVROPI 2008

V aprilu 2008 so učenci, ki so vključeni v OPB na podružnici Sv. Anton, pod vodstvom Sabine Vuga in Tanje Knap, izdelovali skulpture iz odpadnega materiala za likovni natečaj v okviru projekta Pomladni dan v Evropi. S tem so se učenci tudi udeležili tekmovanja med 65 osnovnimi šolami v Sloveniji. S svojo domiselnostjo in spretnostjo so se še posebej izkazali, saj so med 219 prispelimi izdelki prejeli tretjo nagrado.

PLES KULTUR

Skulpture so narejene iz odpadnega materiala (žice, različnih kartonskih škatel, volne, blaga in papirja). Predstavljajo otroke različnih kultur, ki plešejo okoli naše šole. Medkulturna različnost otrokom ne predstavlja meja, saj se kljub temu lepo igrajo in razumejo. Med njimi se še tako drugačen, kot je vesoljček, počuti prijetno. Šola predstavlja ustanovo, ki jih je pripravljena sprejeti, poslušati in z njimi vzpostaviti dialog. Otroci so lahko odraslim za zgled.

Tudi na OŠ Elvire Vatovec Prade so se nekateri učenci iz OPB pod vodstvom učiteljice Andreje Ambrož v okviru omenjenega projekta prijavi na likovni natečaj – kolaž.

Z ROKO V ROKI V POMLADNI DAN

Otroci, z rokami sklenjenimi okrog sveta, predstavljajo medkulturno povezanost.

Sabina Vuga

Likovno ustvarjanje v podaljšanem bivanju

Spomin na poletje

Prišla je jesen

Veseli december

Strašile so nas maškare

Valentino

Dan žena

Pomlad

PRIPRAVA NA DAN ŠOLE

Če bi jaz bil PIKA NOGAVIČKA, bi ...

PRINESEL ENO LEDENO GORO V ŠOLO. IZ NJE BI NAREDIL KOCKE ZA SLADOLED.

Patrik

SKOČIL IZ GORE KOT OREL. **Kristjan**

SKAKAL PO STREHAH. **Jan**

NAREDIL IZ BONBONOV IN SLADOLEDA
DINOZAVRA. **Simon**

JAHAL NOSOROGA. **Klemen**

JAHALA KONJA IN TRGALA ROŽICE. **Gaja**

JAHALA KONJA IN S KONJA VISELA DOL Z
GLAVO. **Tia**

NE HODILA V ŠOLO, IGRALA BI IGRICE NA
RAČUNALNIK, SE IGRALA IN LIZALA SLADOLED.
Medea

HODIL PO VRVICI, JEDEL VELIKO KEPICO
SLADOLEDA IN JAHAL NOSOROGA. **Andrej**

CEL DAN LIZALA SLADOLED. **Anesa**

IMEL SLADOLED. **Rok**

ZALIVAL ROŽE, KO PADA DEŽ, PLEZAL PO
VRVICI IN ZA ZAJTRK POJEDEL CELO GORO
SLADOLEDA. **Tim**

SE CEL DAN IGRALA Z IGRAČAMI. **Sara**

SE IGRAL IN LIZAL SLADOLED. **Matej**

Učenci 1. a razreda so z učiteljicama Majo in Ado razmišljali o tem,
kaj bi oni počeli, če bi bili PIKA NOGAVIČKA.

Velikonočni pridihi na OŠ Elvire Vatovec Prade

Učenci 7. razredov so v okviru tehniškega dneva v tednu pred veliko nočjo poskrbeli za tradicionalno velikonočno vzdušje na šoli.

Obudili so tradicionalne velikonočne običaje in se seznanili s kulturno dediščino izdelovanja velikonočnih pirhov (pisanic), in sicer s čebulno dekoracijo in dekorativno poslikavo pisanic.

Učenci so jajca, ki so ji prej dekorirali z različnimi rastlinskimi listi, barvali s čebulnimi olupki. Da so se pirhi lepo svetili, so jih namazali še z maščobo.

Drugi učenci so na trdo kuhana jajca narisali lasten ornament z voščenkami ter tako dosegli dekorativno poslikavo velikonočnih pisanic.

Zaključna prireditev bralnih značkarjev na OŠ Elvire Vatovec Prade s pisateljem Ivanom Sivcem

Na prireditev za vse učence, ki so opravili bralno značko od 5. do 9. razreda osemletke in devetletke, smo letos povabili našega vsestranskega pisatelja Ivana Sivca, ki je napisal 83 knjig, od tega 36 za mladino. Poleg tega je napisal čez dva tisoč besedil za glasbo in pripravil tisoč polurnih radijskih oddaj na Radiu Slovenija.

Po kratkem kulturnem programu nam je pisatelj pripovedoval izseke iz svojega življenja in okolščine, ki so ga motivirali za pisanje knjig. Ob teh priložnostih je omenil tudi potovanja na Aljasko, v Namibijo in na streho Evrope, ki jih je popisal v svojih potopisih.

Učenci so z veseljem prisluhnili pripovedovanju o pustolovskih romanih, še posebej jim je pri srcu knjiga Pozabljeni zaklad, po kateri so posneli film in TV nadaljevanko.

Najstnike pa je Sivec pritegnil s svojimi socialno-psihološkimi romani, predvsem Zadnji mega žur, FaktorX in Finta v levo, v katerih obravnava najstniško tematiko, prepleteno s svetom ljubezni, drog, samomorov in zvezdnitva, ki so nastali po resničnih dogodkih.

Za izredno topel, ljubezniv in pester nastop se pisatelju zahvaljujemo.

Sonja Guzič

OBISK JOSEPHA RAKOTORAHALAHYA

V petek, 21. 3. 2008, nas je na OŠ Elvire Vatovec Prade z obiskom počastil g. Joseph, ki že več kot 30 let živi v Sloveniji, prihaja pa iz daljnega Madagaskarja. Po mnogih slovenskih šolah zdaj predava o svojem otroštvu in prihodu v Slovenijo. Z njegovim obiskom smo na naši šoli še dodatno poudarili pomembnost različnih kulturnih identitet in medkulturnega povezovanja, kajti Evropski parlament in Svet Evropske unije sta leto 2008 razglasila za Evropsko leto medkulturnega dialoga.

Po uvodnem pozdravu v magalščini je mlado občinstvo pritegnil tako, da jim je pokazal, kako lahko s ploskanjem ustvarjamo glasbo. Med pripovedovanjem najrazličnejših anekdot iz njegovega življenja so se v ozadju predvajale čudovite slike Madagaskarja in tako smo učenci še dodatneje spoznali njegovo domovino.

Madagaskar je bil v času njegove mladosti še zelo oddaljen od drugih držav in kultur, kar je prineslo še večje nepoznavanje in diskriminacijo te dežele. Zanj naj bi veljalo, da so ljudje, ki živijo na tem otoku, dobri glasbeniki, 'ker imajo štiri roke, prav toliko nog, veliko ušes in oko sredi čela'. Seveda temu danes ne verjamejo več niti naši prvošolčki. "Vsi smo enaki. Vsi smo glasbeniki, smo pošteni in iskreni..." pravi g. Rakotorahalahy.

Velik pomen mu predstavlja tudi glasba, ki naj bi pomagala sprostiti vsakega človeka, spremlja pa jo petje. Z njo si je pomagal tudi, ko je prišel v Slovenijo. S sabo je pripeljal kar nekaj glasbil, ki niso klasična, so pa zato zelo zabavna. Prvo pesem je zaigral sam, mi pa smo nato skupaj z njim zapeli pesem Aleluja, ki v prevodu pomeni Gremo se veselit, gremo se zabavat. Kasneje so se mu na glasbilih pridružili še nekateri učenci in učitelji in skupaj so zaigrali in zapeli pesem Pismo in druge.

S pesmijo in zelo prijetnim vzdušjem se je njegova predstavitev tudi zaključila. Njegove lepe misli, ki jih ni manjkalo, so se dotaknile prav vsakega in od tega smo veliko odnesli. Resnično smo spoznali veselo in odkrito kulturo Madagaskarja. Želimo si, da bi imeli na šoli še več takih predavanj, gospodu Josephu Rakotorahalahyu pa želimo, da bi še naprej tako uspešno širil svojo kulturo. Veseli bi bili tudi njegovega ponovnega obiska, saj nam je bilo skupaj zelo prijetno.

Špela Kaluža, 9. b
Maruška Trebše, 9. a

Življenjska zgodba naše učenke

28. 6. 2008 sem prišla iz Bosne in Hercegovine. Zelo me je bilo strah, kako se bom vključila v šolsko okolje in v družbo sošolk in sošolcev. Mislila sem, da me bodo vsi zafrkavali in se mi smejali, ker sem iz druge države in ker sem muslimanske vere. Najbolj me je bilo strah, kako se bom sporazumevala s sošolkami in sošolci.

Oče me je spodbujal s tem, da že veliko razumem v slovenščini, če pa česa ne bom razumela, naj povem bosansko, saj me bodo vsi razumeli.

Ko sem prvi dan odšla v šolo, me je bilo zelo strah. Na celi šoli sem poznala le eno učenko, Morelo Porčič, ki sem jo spoznala takoj ob prihodu v Slovenijo. Tisti dan sem se hotela pogrezniti v zemljo, saj so me vsi spraševali, od kod sem in če razumem slovensko.

Nekaj deklet me je že prvi dan spoznalo z drugimi fanti ter dekleti, s katerimi sem se

takoj spoprijateljila. Po prihodu domov me je mama vprašala, kako je bilo v šoli. Odgovorila sem ji, da je bilo veliko boljše, kot sem pričakovala. Jezikovna raznolikost ni ovira, saj sta oba jezika, tako slovenski kot bosanski, slovanska jezika. Sicer pa pravijo, da je človek vreden toliko, kolikor jezikov zna.

Čutim pa še vedno velike razlike v kulturah obeh narodov, tako pri delu, kot pri načinu življenja, oblačilih, prehrani in veri. Postopoma sem se temu privadila, saj moramo biti strpni do vseh ljudi, ne glede na njihovo raso, narodnost in veroizpoved, kar je ustavna pravica vseh državljanov Slovenije.

Sedaj je v šoli super. Nič več se ne bojim, ker vem, da me sošolci ne bodo žalili in poniževali zaradi moje vere, kulture in jezika.

Lepo je in srečna sem, da me sošolci ne gledajo s sovraštvom v oči.

Aldina Porčič, 9. a

PRVIČ NA DRŽAVNEM PRVENSTVU

22.5.2007 sem bila prvič na državnem prvenstvu v plesu. Ko smo prispeli v Radovljico, smo šli v telovadnico, se preoblekli in čakali na nastop.

Čas je tekel zelo počasi in moja prijateljica me je vprašala: »Kdaj bomo mi na vrsti?« Vendar tudi jaz nisem vedela. Fiona nas je poklicala in nam povedla: »Na vrsti ste, dobro odplešite!« Sodniki so nas napovedali gledalcem in odšli smo na oder. Ko smo odplesali, smo se usedli in prijateljica Katja me je vprašala: »Kateri, misliš, da bomo?« »Ne vem, mogoče drugi!« sem ji odgovorila. Sledila je podelitev in vsi smo bili nestrpni, ko so povedali, kdo je tretji, smo vsi poskakovali od veselja, saj to nismo bili mi. »Mogoče bomo prvi!« se je veselila Katja in jaz z njo. Kmalu za tem je sodnik rekel: »Drugo mesto so zasedle plesalke FDC!« Vse smo kričale, skakale in jokale od veselja, saj je bilo to naše prvo državno prvenstvo.

Vsi navijači so nas želeli slikati, hkrati pa so nam čestitali: »Bravo punce, odlične ste bile!!!« Vesele in presrečne smo zapustile telovadnico.

Lea Toplikar, 5. c

Medkulturni dialog

Ker je leto 2008 leto medkulturnega dialoga, bom napisal, kako jaz to razumem in kaj o tem mislim. Po mojem mnenju medkulturni dialog pomeni stik med različnimi kulturami preko celega sveta, ta je nujen že zaradi poznavanja drugih kultur, predvsem pa za seznanjanje z njihovimi problemi in za sodelovanje pri najrazličnejših projektih. S tem bi lahko preprečili tudi vojne, ki trenutno pretresajo svet. Tega dialoga pa nedvomno ne upoštevajo države, ki so z drugimi prekinile vse stike. Predvsem pa se moramo znebiti predsodkov, ki jih imamo do drugih zaradi nekaj posameznikov. Primer medkulturnega dialoga je, da spoznaš nekoga iz neke druge kulture, države in z njim navežeš stik in ga pri tem ne zaničuješ zaradi drugačnosti njegove kulture, temveč to preprosto spoštuješ in sprejmeš.

Mislim, da sem tudi jaz že sodeloval v medkulturnem dialogu, npr. že s tem, da sem šel k sorodnikom v Francijo, spoznaval njihovo kulturo, način življenja in navade. Videl sem, da smo jim s svojim obiskom tudi mi posredovali delček svoje kulture in so lahko tudi oni spoznali, v čem je življenje pri nas drugačno. Veliko smo se pogovarjali in obiskovali njihove znamenitosti. Te povedo veliko o zgodovini neke države in njenem

narodu. Tako sem z obiskom Francije tudi jaz dobil živo predstavo o tej deželi in njenih ljudeh, kakršne iz knjig ne bi mogel dobiti. Vesel sem bil, da smo našim sorodnikom tudi mi približali našo domovino, saj so nas kmalu za tem tudi oni obiskali in bili prijetno presenečeni. Tudi to je dokaz uspešnega medkulturnega dialoga, ki ljudi bogati. Potovanja v tuje dežele pa niso edina možnost za dialog. Dandanes zaradi iskanja boljšega zaslužka veliko ljudi živi v tujih državah. Tudi pri nas je tako. Zato imamo že v domačem okolju možnost, da se spoznamo s tujci, ki pri nas živijo. Spoznavanje drugih kultur nam je s sodobno tehnologijo omogočeno tudi iz domačega naslanjača.

Medkulturni dialog pa po moje ne pomeni le dialoga med pripadniki različnih kultur, držav ali narodov, temveč tudi med skupinami ljudi, ki pripadajo različnim religijam, rasam, subkulturam. Če bi en drugega bolje poznali, se trudili razumeti in bili bolj strpni med seboj, bi to veliko pripomoglo k mirnem sobivanju in spoštovanju. To pa je po moje temelj miru med različnimi kulturami, narodi in civilizacijami nasploh.

Žiga Žorž, 8. a

Čez tisoč let

Čez tisoč let bom tebi pesmi pel,
kakor da te zadnjič videl bom, te bom objel.
V tvojem objemu bom vedno drhtel,
s teboj bom vedno srečo v roki imel.

Čez tisoč let bom noč in dan strmel,
draga moja, čakal te bom kot okamenel,
ker zate ni stvari, ki je storil ne bi,
le s tabo svet spet postane lep.

Kristina Zorč, 9. a

NJEGOVA DELA

Pesniške zbirke: Najdihojca,
Pesmi, Otročje igre v pesmih

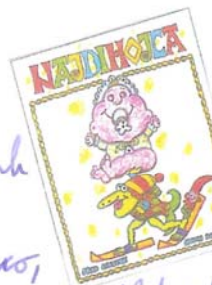
Pripovedna dela: Kdo je
napravil Vidken stražico,
Martin Kopan, Potovanja od Litije
do Čateža, Martin Kopan &
Kha

Drame: Junter, Tugomer, preprosten

Jurčičeve tragedije

Jezikoslovje: Napaka slovenskega pisanja,

Slovenski jezik in
njegove besedne vrste,
Pravda o slovenskem
sistemu

* 28. 9. 1831

v Lpodnjih
Retyah pri Velikih
Lazčah (v ravnih
kmetički družini)

+ 16. 11. 1887 v

Ljubljani

FRAN

LEVSTIK

VAŠKI TRG ČATEŽ,
KJER SE KONČA
VSAKO LETNI
POHOD
PO LEVSTIKOV
POTI

ŠOLANJE

POKLIC

- Odsel na Dunaj, poslušal predavanja Fana Miklošiča
- Shčboval kot: domači učitelj pri Miroslavu Kilhagju, tajnik, mednik, knjižničar v ljubljanskem liceju.

- leta 1842 se je vpisal na ljubljansko normalno

- Od leta 1846 do 1850, živel v internatu, ravnj skrbela Cerkev

- v petem razredu gimnazije zaradi spora izstopil

- leta 1853 bi moral opraviti

maturu pa je ni opravil

- v Olomoucu študiral bogoslovje, predčasno razpustil

NOS

Jaz imam nos.
Ti imaš nos.
On ima nos.

Jaz voham.
Ti vohaš.
On voha.

Jaz diham.
Ti dihaš.
On diha.

Če nosa ne bi bilo,
ne bi bilo tako.
Ne bi vohali, a niti dihali.

Mojca Bordon, 5. b

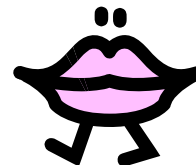
ČUTILA

Na dišave spozna se nos,
saj on z lahkoto jim je kos.
Ko pa on se prehladi,
robček naj ga ohladi.

Rdeča usta,
najbolj lačna so za pusta.
Z njimi govorimo,
nič ne zamolčimo.

Oči lahko so lepe,
včasih pa so tudi slepe.
Zelene, modre ali rjave,
vsake barve so ta prave.

Če naviješ mi ušesa,
barve so kot rdeča pesa.
Uhlji veliki in majhni,
pri strani na vsaki glavi.

Andraž Velkavrh, 5. a

DLANI

Z dlanmi tikamo, tipamo,
kažemo s prsti,
hudobneže ščipamo,
a nista dlani čvrsti.

Lahko so nežne
in ne pregrobe,
ali celo železne,
torej zelo grobe.

Zajameš z njimi vodo,
spečeš si kožo,
utrgaš si rožo,
našeškaš nerodo,
pripraviš poroko,
poljubiš ji roko,
operiraš mu nogo,
igraš se z žogo ...

Terezija Jovanovski, 5. a

USTA

Moja usta zehajo,
ko sem res zaspana,
A ko jesti vprašajo,
takrat mi paše hrana.

Usta nam pomagajo,
da med seboj komuniciramo.
Ko pa je preveč besed,
se pa tudi razjezimo.

Usta vse požrejo,
mandarine in čokolatine,
vse čokolade in rolade.
Večja usta več požrejo,
manjša pa manj pojejo.

Arlen Šegula, 5. a

OČI

Gledajo, gledajo
te velike oči.
Gledajo, gledajo
te temne oči.

Oči so utrujene,
zato se zaprejo.

Ko pa so zbudjene,
se pa nikoli ne zaprejo.

Res so majhne,
res so lepe,
včasih so tudi slepe,
oči prelepe.

Sandra Boršič, 5. a

V petek, 21.12.2007, smo si v ljubljanskem Koloseju ogledali film Ljubzenski recept, v katerem je glavno vlogo odigrala punčka, ki ji je umrla mama. Preselila se je k teti, vendar ta še ni bila pripravljena vzgajati nečakinje. Njena teta je delala v restavraciji, kjer je imela svojo kuhinjo. Medtem ko je ni bilo, je vodstvo kuhinje prevzel kuhar, ki je poslušal opero. Sprva se nista razumela. Ampak njena nečakinja ju je želela spoprijateljiti, saj je bil tetin sodelavec njen prijatelj. Igralci so zelo dobro in premišljeno odigrali svoje vloge. Zgodba je bila žalostna, ljubzenska, vendar mi je bila kljub temu zelo všeč.

Lea Toplikar, 5. c

Sam v Angliji pri trinajstih

Tisti vikend, po razgovoru z mamo, sem pripravil potovalke ter vozovnico za v Anglijo. V ponedeljek zgodaj zjutraj sem odšel na letališče. Tam sem vstopil na veliko letalo, ki je hitro odletelo proti Angliji. Na letališču v tej ogromni državi, kjer sem izstopil, sem spoznal Živo, ki je bila tudi namenjena v tamkajšnjo šolo. Bila je Slovenka, ki je znala več jezikov: italijanščino, nemščino, slovenščino ter angleščino, vendar ni pravilno izgovorila besede. Po enem mesecu šolanja so nastopile počitnice. Skupaj z Živo, Lerno in Šavlom smo odšli v restavracijo. Živa mi je povedala skrivnost. Lerna in Šavel sta zaljubljena. Tudi midva sva se kmalu zaljubila. Po enem letu šolanja sem z njo odšel v Slovenijo. Ko sem ravno prišel k njej, me je poklicala mama, naj pridem domov. Z Živo se potem nisva več videla niti slišala. V šoli sem pri angleščini dobival petke ter razred zaključil z odlično oceno.

Samanta Škorja, 5. č

NJEGOVA DELA

Lobnice, Čez goro le očetu...,
Prvi maj, Levi devčej, Sisoc
in en dom, Povesti, Boj na
pozivalniku in drugi spisi,
Požganica, Doberdob,
Samorastniki, Jamnica,
Od Kotelj do belih vod,
Borba na tujih tleh,
Naši mejniki, Kanjuh iz
zagate, Ljubozem *

* 10.8. 1893

v Podgori pri
Kotljah na
Koroškem
(v prvi najemni-
ški družini)

Prešernova
nagrada za
knjižno
Lobnice

Brejel jo je
leta 1950

PREŽIHOV

+ 18.2. 1950
v Mariboru

VORANC

* na
odru,...

Drama:
Pernjakovi

TAKO IME:
Loro Kukar

ŠOLANJE

- POKLIC**
- v času prve svetovne vojne dezertiral v Italijo, poslan v jugoslovansko legijo, v nemščini in srbskem domov
 - delavec v Jeklarni Ravne
 - ustanovil komunistično partijo
 - v domačem kraju deloval kot pisatelj
- ŠOLANJE**
- ljudska šola v Kotljah, bila je dvojezična (nemščina in slovenščina)
 - kadrovena šola

Intervju z Anastazijo Šik

V okviru Pomladnega dne v Evropi in njene letošnje teme Medkulturni dialog smo učenci OPB 2. a razreda opravili intervju z učenko 3. a razreda Anastazijo, ki je svoj prvi obisk v vrtcu in OŠ pričela v Italiji, natančneje v Rimu.

Kristijan: Koliko let si bila stara, ko si prvič obiskala vrtec v Rimu?

Anastazija: Štiri leta.

Sara: Kaj ti je od takrat najbolj ostalo v spominu? Koliko vas je bilo v skupini?

Anastazija: Najbolj so mi ostali v spominu vzgojiteljica in prijatelj. Ne spomnim se več, koliko nas je bilo v skupini.

Anja: Kako je potekal dan v vrtcu?

Anastazija: Mama me je pripeljala ob 8. uri. Domov pa sem šla okoli 16. ure.

Anja: Kakšna je bila vzgojiteljica?

Anastazija: Prijazna. Včasih nas je malce tudi okregala. V glavnem takrat, ko nismo upoštevali navodil. Na primer pri igračah, ki se jih nismo smeli dotikati brez dovoljenja.

Anja: Kaj pa tvoji sovrstniki?

Anastazija: Razumeli smo se lepo. Občasno pa se je med nami vnel tudi kak prepirček, vendar smo se hitro spoprijateljili.

Katarina: Ali si imela morda težave z razumevanjem italijanščine in kdo ti je pri navezovanju stikov pomagal?

Anastazija: Ja. Velikokrat so se mi smejali, ker nisem še dobro obvladala jezika. Prijateljice so mi pri razumevanju veliko pomagale. Med pogovorom sem jih natančno poslušala in si vse zapomnila ter doma, česar nisem dobro razumela vprašala tatija, ki mi je vse pojasnil. Prijateljice so me počasi uvajale v družbo mojih vrstnikov. Bilo je zelo zabavno in zanimivo.

Maja: Prav gotovo se je z vstopom v prvi razred pričelo, kot za vse tudi zate, novo poglavje v tvojem življenju. Kaj nam bi lahko povedala o tem obdobju?

Anastazija: Skupina iz vrtca se je razdelila. Jaz sem bila 1. b. Šola je bila nad vrtcem. V razredu nas je bilo 17 učencev.

Maja: Kako je potekal pouk na tamkajšnji šoli?

Anastazija: Niti približno ni bilo kot tu, saj smo imeli pouk v italijanskem jeziku do kosila in potem še matematiko. Lahko si se vpisal tudi v OPB. Popoldanske malice ni bilo. OPB nisem obiskovala.

Maja: Kaj ti je bilo najbolj všeč in kaj morda pogrešaš iz tistega obdobja?

Anastazija: Rimski center s trgovinami in igre s prijateljicami.

Gašper: Ob zaključku 2. razreda si se preselila v Slovenijo in za seboj pustila nekaj let svojega otroštva in veliko spominov. Zanima me, če si ohranila stike z nekaterimi sošolci iz takratne šole. Morda s kom še posebej?

Anastazija: Stike sem ohranila z dvema sestrama. Veliko se srečujemo, ko zopet obiščem Rim. Letos med zimskimi počitnicami smo se zopet videle. Prijateljic je bil veliko, ker sem 2. razred obiskovala na drugi šoli, kjer nas je bilo v razredu 24.

Tea: Življenje v tujini te je prav gotovo obogatilo za marsikatero življenjsko izkušnjo. Bi nam lahko kaj povedala o tem?

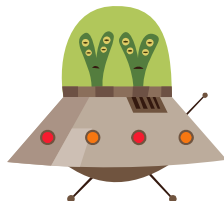
Anastazija: V sedanji šoli pri italijanščini nimam problemov. Ko grem na počitnice v Italijo, se znam sama pogovarjati. V spominu so mi ostale italijanske večerje, ki so po sestavi veliko bogatejše od naših, in poletni center (pri nunah), ki je bil podoben koloniji. Tam smo se igrali, kopali v bazenu ...

Za zelo zanimiv intervju smo se Anastaziji iskreno zahvalili: Kristjan, Sara, Anja, Katarina, Maja, Gašper in Tea.

Znašel sem se na vesoljski ladji

Nekega dne sem se odpravil spat. Na postelji sem zagledal knjigo, ki sem jo dobil za rojstni dan. Govorila je o marsovcih in letečih plovilih. Prijel sem jo in jo odprl. Nekaj časa sem bral in si domišljal, kako je tam zgoraj v čisti temi z milijoni planetov in zvezd. Knjigo sem zaprl in zmolil. Še enkrat sem pogledal v nebo in se zgrudil na posteljo.

Sredi noči me je zbudil hrup v spodnjem nadstropju. Poprijel se po frači in se odpravil po stopnicah. Prišel sem dol in prižgal luč, ki je razsvetljevala dnevno sobo. Toda v dnevni sobi nisem zagledal nič razen mojega psa, ki je prevrnil vazo, v kateri je bila mamina sončnica. Mislil sem, da gam moram peljati ven. Odprl sem vrata in pes je stekel ven, kot da je nekaj zagledal. Stekel sem za njim, a sem se spotaknil, saj sem imel obute copate. Frača mi je padla iz rok na travo. Pobral sem se, zagrabil fračo in stekel za psom. Ustavil sem se, saj sem bil upehan in noge so me bolele. Kakšnih trikrat sem poklical psa, a ni pritekel k meni. Vrnil sem se na dvorišče hiše in kar naenkrat sem zaslišal nekaj hrupnega v zraku. Pogledal sem v nebo in zagledal luč, ki se mi je

približevala. Stopil sem vse bližje, dokler ni leteči predmet pristal na travi pred hišo. Ustavil sem se in osupnil. Vrata galaktične ladje, kakor so jo poimenovali znanstveniki, so se odprla in iz nje sta stopila Naočnik in Očalnik, ki pa si nista bila čisto podobna. Oba sta me kar grobo prijela, me omamila in nesla v ladjo. Naočnika in Očalnika poznam, ker veliko berem o njunih dogodivščinah. Prišel sem k zavesti pri občudovanju vrednem trenutku, saj sta Naočnik in Očalnik vozila pravo pravcato vesoljsko ladjo, s katero sta me skušala pripeljati na neznani planet. Skušal sem se premakniti, a sem šele tedaj opazil, da sem privezan. Poklical sem ju. Obrnila sta se k meni in rdeče oči so zijale vame. Odvezala

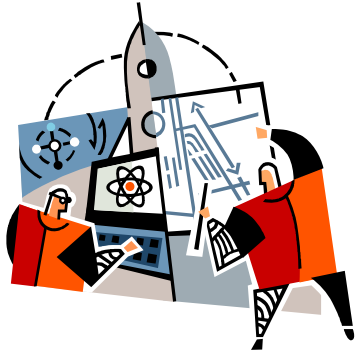

sta me in se obnašala kakor, da je vse v redu. Ta tišina je trajala dolge tri ure. Nato pa sem spregovoril: »Kam me peljeta?« Spet sta se obrnila k meni, a iz njunih ust ni šla niti besedica. Poskušal sem še

enkrat: »Kam me peljeta?« sem še bolj zakričal. Nato pa je eden od njiju odgovoril: »Peljeva te na planet Tukatambe.« »Tuka kaj?« sem dejal. »Tukatambe,« je spet odgovoril Naočnik. Nato je Naočnik pomignil Očalniku, saj je on točno vedel, kaj mora storiti. Prijel me je za roko in me peljal do vrat, ki so bila kodirana. Vtipkal je kodo, me porinil v prostor in vrata zaklenil. Nekaj časa sem tolkel po vratih, nato pa sem se obrnil in okoli sebe opazil otroke, ki so strmeli vame z začudenim pogledom. Vprašal sem jih, kdo sta ta dva, če nista Naočnik in Očalnik. Neko dekle, ki je bilo bolj v ozadju, mi je odgovorilo: »To sta marsovca s planeta Takatumbe.« »Aha, za ta planet sem pa že slišal,« sem ji odgovoril. Po nekaj minutah premišljevanja sem se predstavil. Tudi oni so mi povedali svoja imena. Se mi zdi, da so se imenovali Tonček, Andrej, Maja, Marko in Nika. Minevale so minute in ure, saj sem se z njimi hotel bolje spoznati. Vsak dan sta nam marsovca prinašala neko zelo čudno hrano, ki smo jo komaj požirali. Tu pa tam sta nas imela tudi za sužnje, a na

srečo to ni bilo potrebno početi dekletom. Nato pa smo se nekega dne dogovorili, da bomo prisluškovali marsovcema, saj smo skozi vrata z lahkoto poslušali, kaj se pogovarjata, in se smejali njunim traparijam, ki sta jih govorila. Včasih pa sta imela z nami tudi kakšen zviti načrt,

npr. kako nas bosta prodala na njihovem planetu, kako nas bosta mučila, a marsikaj se od tega ni zgodilo. Tisti dan, ko je prisluškoval Andrej, nas je zbudil in nam povedal grozno

novico, da se bo meteor zaletel v našo ladjo. In tisti dan sta nam marsovca prišla povedat, kar nam je povedal Andrej. Dejala sta, da bosta s posebnim nahrbtnikom in raketami skočila in nas pustila, da nas meteor zadene. Vsi smo se uprli, a sta nas s posebnimi elektrošoki vrgla na tla in nam pustila nekaj odrgnin na koži. Povedala sta nam, da bo meteor zadel našo ladjo točno čez 42 ur. Potem sta odšla in zaprla vrata. Toda tokrat sta vrata pozabila zakleniti, kar pa smo ugotovili šele čez 15 ur. Napravili smo načrt, kako bomo s posebnimi nahrbtniki in raketami poleteli na Zemljo. Tako smo se še 4 ure do trka odpravili iz sobe, v kateri smo bili ujeti. Ukradli smo posebne nahrbtnike z raketami in se prebili do izhoda, toda tam se je sprožil alarm, ki je privabil

marsovca, ki sta nam zaprla pot. Andrej je imel pri sebi parfem in z njim pošprical marsovce v oči. In tisti trenutek smo vsi zbežali iz ladje in prižgali rakete v nahrbtniku. Zleteli smo nekaj kilometrov proč od ladje, medtem pa je meteor pokončal marsovca, ki sta bila ujeta v vesoljski ladji. Odpravili smo se na Zemljo in se ločili. Prišel sem domov, ko je bila ura šest zjutraj isti dan, kot sem odšel. To se mi je zdelo najbolj nenavadno. Šel sem spat, ker sem bil utrujen. Zbudil sem se zadovoljen in poln spominov na otroke, ki sem jih spoznal.

Patrick Bremec, 5. b

SKRIVNOST

Skrivnost ta velika,
se po špranjah potika,
pajčevine take dela,
da se vanje ujame vsaka
čebela.

Tomo Jokovič, 5. a

Skrivnost ta debela,
si je stanovanje zgradila
v domišljiji Cirila.

Ciril je čvekal,
skrivnost je izdal,
domišljije ni več,
skrivnosti so preč.

OBISKALI SMO LJUBLJANO

V petek, 30. 11. 2007, smo učenci 5. razredov obiskali Ljubljano. Izpred šole smo se odpeljali naprej nekaj minut pred 8. uro. V avtobusu smo se smejali in poslušali glasbo. Iz avtobusa smo izstopili na Kongresnem trgu. V parku Zvezda smo počakali na vodički ČŠOD, ki sta nas razdelili na dve skupini. Najprej smo si na Kongresnem trgu ogledali stavbi Univerze in Filharmonije, nato smo se odpravili proti stavbi Parlamenta. Pred vrati parlamenta smo se ustavili in si ogledali kipe na pročelju. V parku ob Parlamentu smo si ogledali še Valvazorjev kip in videli zunanjo podobo ljubljanskega modernega muzeja. Med potjo proti Cankarjevemu domu smo videli še stavbo Opere in baleta, ki jo obnavljajo. V Cankarjevem domu je potekal te dni knjižni sejem. Po malici smo si ogledali še Narodno univerzitetno knjižnico. Zgrajena je po načrtih Jožeta Plečnika. Na drugo stran Ljubljanice smo šli po Šuštarškem mostu. Ogledali smo si mestno hišo, stolnico in Robbov vodnjak. Šuštarški most in Mestna hiša sta tudi narejena po načrtu Jožeta Plečnika. Čez Tromostovje smo prišli na Prešernov trg. Na njem se nahaja stolnica, ki se imenuje Cerkev sv. Nikolaja. Na Prešernovem trgu je kip Franceta Prešerna, na njem pa muza boginja pesmi, ki v roki drži lovorjevo vejico. Vrnili smo se na Kongresni trg in krenili proti domu.

Čeprav smo videli veliko, bi rada videla še Križanke, park Tivoli in se povzpela na Ljubljanski grad. Pa pustimo kaj še za drugič.

Kristina Kovačič, 5. a

Sprehod v gozd

Nekega lepega jesenskega jutra sem se z mamo odpravila v gozd. Sonce je v snopih prodiralo skozi barvno listje. V zraku se je čutila vlaga. Na travniku pred gozdom je bila rosa, zato sva takoj imeli mokre čevlje. Ko sva stopili v gozd, naju je objela hladna senca. Tla so bila prekrita s suhim listjem, ki se je takoj prilepilo na mokre čevlje. gozdu je vladala tišina, ki jo je motilo šelestenje listov pod najinimi nogami.

Nekatera drevesa so bila gola, druga pa so imela še listje. Naenkrat je za najinima hrbtoma nekaj zašumelo. Prestrašeno sva se ozrli in zagledali odprto kostanjevo ježico. Spomnili sva se, da je čas za kostanje. Hitro sva jih začeli nabirati. Ko sva jih nabrali dovolj, sva odhiteli proti domu. Med hojo domov nisva več mislili na naravo, ampak samo na pečene kostanjeve dobrote.

Kristina Kovačič, 5. a

Računalnik

Računalnik zna biti dober prijatelj,
na njem se lahko igraš,
ustvarjaš kot pravi prijatelj,
ali pa le malo poklepetaš.

Nikoli te ne zapusti,
ko narediš nekaj narobe,
in ti nihče ne oprosti,
saj je šlo vse po gobe.

Maja Furlan, 9. b

Muca

Rada se igra,
mehko krzno ima,
na nosu ima piko,
ne zmeni se za obliko.

Mleko rada pije,
miš pred njo se skrije,
sanje ji niso tuje,
čistočo obožuje.

Brki dolgi so,
kot kompas delajo,
tiho se prikrade,
da hitro nekaj ukrade.

Na soncu poležava,
všeč ji je mehka trava,
z vsemi se igračka,
to je naša mačka.

Sara Cvrtak, 4. a

BREZA IN HRAST

Breza, breza razčesanka,
kdo lase ti razčesava,
da pokončni so tako?
Ali dežek opoldanji,
ali veter iz goščav?

Niti dežek opoldanji,
niti veter iz goščav,
temveč mati in sestra
ter vila iz daljav.

Hrast, hrast dolgobradec,
kdo lase in brke ti gosti,
da tako so mehki?
Ali viharji sredi noči
ali netopirji opolnoči?

Niti netopirji
niti viharji,
temveč mačeha hudobna
in sto sovražnikov.

Samanta Škorja, 5. č

KRIV JE NOGOMET

Med igro nogometa
padla je kleveta:
»Kaj boš ti južnjak?
Pravi si bedak.«

Nato pest je poletela
in dečka v glavo je
zadela.
Padel je kot snop,
okrog njega nastal je
krog.

Dečki so napadli bele,
pesti so švigale kot strele.

Pretepačev ni razgnal niti sodnikov pisk,
še manj pa gledalcev vrisk.

Narodno športno tekmovanje
spremenilo se je v veliko sranje,
raztrgane in pregrete glave
razgnale so šele policijske oprave.

Spet bodo dejali, da kriv je
nogomet,
ta lepi šport, okrog katerega vrtil se
svet.
Nihče se pa ne vpraša,
kje strpnost je ta naša.

Kristina Kovačič, 5 a

Vesela čebela

Živela nekoč je ena čebela,
najraje je svojega trota imela.
Ko zjutraj je vstala,
pižamo je slekla.

V temi si umila obraz in oči,
potem pa v pranju prižgala luči.
Tedaj so se zbudile vse čebele:
male, velike, suhljate in debele.

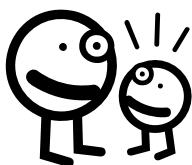
Iz postelj so svojih se skobacale,
da ne bi od lenobe zajtrk prespale.
Ko končno v panj pokukal je sonček,
dobila je vsaka še sladek bonbonček.

Odpravile skupaj so se na delo,
zapele so in se smejale veselo,
Zvečer je v panju bilo toliko meda,
da bi nahranile tudi medveda.

Dana Drožina, 4. a

Pika

Zelo pomembno ločilo je pika,
ki ni prav nič velika.
Na koncu stavka se postavi
in tako svoje delo opravi.

Okrogla in debelušna je,
to vem, da prav vsak ve.
Gospodična mala,
ampak zanjo nič in šala.

Kot krogla se kotali
in na konec stavka hiti.
Pomembno delo ima,
to pa se vedno dobro konča.

ah, ta pika, ki ni prav nič velika,
to pa je res prava oblika.
Z njo se stavek vedno dobro konča,
ker ona vedno na glas ropota.

Anja Krmac, 5. a

Ločila

Hopla, hopla,
naša vejica skaklja,
kar poskočno sem ter tja
ter v nareku nam miru ne da.

Glej ga, glej ga,
kako vzvišeno se drži,
misli, daje glavni,
to klicaj vedno govori.

Vprašaj

Vprašaj!
Zakaj, zakaj vse v nedogled
sprašuješ
in si čevlje narobe obuješ?

Ko na delo se odpraviš,
v vsakem zvezku se pojaviš.
Po celem svetu ti potuješ,
raje kot doma miruješ.

Vse bi rad znal,
vse bi se rad naučil,
a nič se ne naučiš,
ker za vprašanji stojiš.

Žan Kliun, 5. b

Ta debel je,
zvit in star,
vedno vpraša:
Zakaj sem vprašaj?

»Jaz le majhna,
ne zvita ne stara,
pa tudi ne poskočna in vzvišena.
Sem le pika in ne prav velika.
Z mano se ta pesem konča,«
se pika vsem baha.

Sandra Boršič, 5. a

IZDALA OŠ ELVIRE VATOVEC PRADE

Urednica: Tinkara Žagar

Prispevke napisali/izdelali učenci pod vodstvom učiteljev mentorjev

Uredila in likovno opremila: Tinkara Žagar

Naslovnico oblikovala: Ksenija Pfeifer

Tipkanje: Učenci šolskega novinarstva

Prade, junij 2008